

Na mladinskem literarnem in likovnem natečaju Bogo Flander-Klusov Joža, ki ga je Železniško gospodarstvo Ljubljana razpisalo ob dnevu železničarjev 1982, je tretjo nagrado za literarni prispevek prejela tudi Marika Zorenč iz naše občine.

ZAKAJ?

Mračilo se je. Svetle zvezde so se druga za drugo prižigale na temnem nebu; blesta luna se je skrivala za oblake, le njen odsev je osvetljeval pusto zimsko pokrajino, ki je mirno počivala pod debelo, snežno odejo.

Po ozki gazi se je počasi pomikala majhna postava, zavita v toplo volneno ruto. Veter ji je nosil v obraz na tisoč drobnih snežink, ki so se v srebrni mesečini zdele kot drobci biserov.

Spokojno tišino zimskega večera je prekinil oster pisk bližajočega se vlaka. Dekletce na poti se je zdrznilo. Z velikimi, sinjimi očmi v katerih so se bleščale solze, se je prestrašeno zazrla v črno gmoto, zanjo osovraženi vlak. Ni mogla pozabiti tistega usodnega dne, čeprav je od takrat minilo že nekaj let...

MATI

*Ti mati, ki skrbiš zame,
ti mati, ki si mi dala svoje srce,
ti mati, ki imaš tako mil obraz.
Zakaj me zapuščaš zdaj?*

*Mati, zakaj greš tako daleč v svet?
Mati, zakaj ne ostaneš pri meni?
Mati, zakaj se vsaj enkrat ne ozreš nazaj,
da bi videla,
kako žalosten je moj obraz?*

IRENA TOMAŽIČ, 7. b
OŠ LEOPOLDA MAČKA-BORUTA

Bila je prav tako zima kot sedaj, le še bolj mrzla in tudi več snega je bilo. Oče se je kot vsako jutro poslovil, njo, še spečo, pa je rahlo pobožal po kodrasti glavi in odšel na delo. V vaški cerkvi je ravno zvonilo poldan, ko je v kuhinjo ves zasopel planil sosed Jernej, očetov sodelavec. Že od daleč je klical: »Ana nesreča! Vlak! ... Tvojega Ivana je povozil!« Mati je presenečeno, brezizrazno strmel v zaskrbljenega sosedu, kot da ne more verjeti, da je res. Končno se je zbrala in s strtim, zaskrbljenim glasom vprašala: »Kako je z njim? Je hudo ranjen?« Jernej je nemo sklonil glavo in počasi dejal: »Ne bo se več vrnil, Ana!« Roke so se ji zatresle, na usta ji je prišel slaboten krik, nato je izbruhnila v krčevit jok: »Ivan!« Beseda, ki je kot oster meč pretrgala morečo tišino, je izražala vso njeno žalost in obup nad možovo smrtjo. Ko se je izjokala, ji je bilo laže in ob pogledu na svojo preplašeno deklico je vedela, da mora vztrajati že zaradi otroka, ki jo potrebuje. Jernej je začel pripovedovati: »Pravkar smo končevali popravilo železniškega nasipa, ko smo zaslišali hrumenje vlaka. Ivan nam je kot vodja zaklical, naj umaknemo orodje s proge. A nihče si ni upal. Tudi jaz ne. Vsi smo se bali za svoja življenja. Bili smo sebični in bojazljivi. Tedaj je Ivan sam skočil na progo in začel pobirati orodje. Nekaj je lahko umaknil, a vsega ne. Vlak je bil hitrejši... Tako sta ostali sami. Mati in hči.

Iz razmišljanja jo je vzdramil mrzel veter, ki je močneje zapihal. Pogledala je po progi, kjer je malo prej vozil vlak, in iz srca se ji je utrgal glas, poln žalosti in zadržne bolečine: »Železnica«. Zakaj si mi vzela očeta, zakaj?« Odgovora ni bilo, le veter je otožno pel svojo enolično pesem.

MARIKA ZORENČ, 7. a
OŠ LEOPOLDA MAČKA-BORUTA

OTROCI V VOJNI

Otroci so največje bogastvo našega sveta, zato moramo čuvati njihovo bodočnost! Večkrat razmišljam o krutih dejanjih, ki se godijo po svetu. Koliko nedolžnih otrok izgubi življenje v neštetih spopadih, ki bi se lahko razrešili razumno, na miren način. Kako lepo bi bilo živeti v bratstvu in slogi vseh dežel na svetu...

Mnogim otrokom je vojna vzela njihove najdražje — matere, očete, brate, sestre... Vzela jim je domove, njihovo mladost.

Mnogo otrok še vedno trpi lakoto, mnogi še vedno živijo v bedi in pomanjkanju.

Kadar gledam kakšno televizijsko oddajo, v kateri vlada nasilje, me spreleti po vsem telesu. Ko vidim ljudi, ki uživajo ob prizorih, v katerih je veliko streljanja ter ubijanja me postane sram. Sram me je, da tudi jaz živim v času in prostoru, kjer kar naprej vzplamtevajo novi in novi spopadi, padajo nove žrtve.

Najbolj nedolžni v vsaki vojni so otroci. Vsak otrok bi v vojni rad pomagal svoji domovini. Bojuje se po svojih močeh in zmožnostih. Spomnimo se, kako hrabri in pogumni so bili otroci v drugi svetovni vojni. Pomagali so partizanom kot kurirji, zbirali so hrano, oblačila, zdravila itd. Mnogi med njimi so pri tem izgubili svoja življenja.

Nikoli ne bodo pozabljene grozote, ki so jih mnogim otrokom prizadejali fašisti. Za vselej nam bodo ostala v spominu številna otroška taborišča, katerih zločini so podobni živalskim.

Pred očmi se mi prikaže slika deklice, njen obraz je objokan, njene velike oči izražajo strah in obup. Na sebi ima strgana oblačila, v bose noge pa jo reže hud mraz. V roki drži skorjico kruha — to je njen vsakodnevni obrok. Takih otrok je po svetu še mnogo.

Rada bi pomagala tem otrokom, a žal še ne vem kako. Moja želja pa je, da ne bi bilo na svetu nobene vojne več in da bi vse generacije živele v medsebojnem miru in prijateljstvu.

KARIN ŠKRLJ, 8. b
OŠ ADOLFA JAKHLA

SOLZE

*Ni res, da kdor joče, ni junak,
saj joče, solze potoči, kakor vsak.
Solze so resna, čudna stvar,
ki ukazov ni jim mar.*

*Saj takrat, ko najraje bi jih zadržal,
uidejo ti, pa čeprav bi se jih sramoval.*

*Vendar solze mnogo povedo:
nesrečo, žalost, radost in jezo.*

*Vse vidiš v njih,
vse v njih se lesketa,
vsa žalost in nemoč srca.*

IRENA TOMAŽIČ, 7. b
OŠ LEOPOLDA MAČKA-BORUTA

Moja zvesta spremljevalka

Doma imamo veliko knjigo. Nekaj je tudi mojih. Najbolj mi je pri srcu knjiga, ki sem jo dobila za nagrado na šolskem tekmovanju. Njen naslov je: Marjetja ve, kaj je vojna.

Najraje berem partizanske zgodbe. Obiskujem knjižnico v šoli in v Polju. Če pa nimam knjig, berem časopise in revije.

Knjiga je tudi naše razvedrilo. Meni pa bo zvesta spremljevalka skozi vse življenje.

MATEJA DOVČ, 6. b
OŠ LEOPOLDA MAČKA-BORUTA